

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 glđ.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Na čem boleha dandanašnje čebelarstvo? — Dopisi. — Naznanilo. — Imenik. — Listnica opravištv.

Na čem boleha dandanašnje čebelarstvo?

(Sklep.)

Nikakor nočemo s tem vsega starega zavreči; stari način čebelo-reje je bil dober za nekdanje stare okoljšine; ali spremen časa in vseh okoljšin tirja spremen delovanja, le nevednost ali vnemarnost se obotavlja in vstavlja. Tudi dobro (samo po sebi) ni enako dobro za vsak čas in za vsak kraj. Če imamo pred seboj dobro in boljše, bomo menda saj roko stegnili po boljšem, ne pa malomarno rekli: Mi je vse eno — kar je bilo pred dobro, zakaj bi zdaj ne bilo! Mar več bodimo Bogu hvaležni, ki je človeku toliko razuma dal, da si vé povsod pomagati. Malo več dela nas saj ne bode strašilo; oslajša ga prijetnost delovanja ter olajša večji dobiček.

3. Tretji vzrok pojemanja čebelarstva je brezpostavnost. Tudi od tega je bilo že mnogokrat govorjenje, tedaj smemo enako le o kratkem nekaj omeniti. (Primeri zadnji list „Čebele“.)

Pri nas v Avstriji v resnici ne vemo, pričem da smo. Mnogo jih je, ki trdijo, da za čebelarstvo veljá še zmirom postava preslavne cesarice Marije Terezije, ker dana je bila za „večne čase“. No, kaj ta izraz pomeni, nam je znano ter tudi ne zahtevamo, da bi postava veljala do sodnega dneva — po spremenjenih okoljšinah naj se primerno spremení tudi postava. To se pri nas ni zgodilo. Splošni zakonik se tolmači kmalo tako, kmalo drugače; zato se je že prigodilo, da o istem primerljeju je prisodil prvi sodnik pravico tožniku, drugi pa tožencu. Naj bi bila postava določna, bi se to ne moglo zgoditi.

Zlasti se pri nas mnogo toži o brezpostavnem potovalnem čebelarstvu na jesen (na spomlad in čez leto je tega po Kranjskem, kolikor

nam je znano, prav malo, komaj imena vredno). Na jesen pa se v marsiktere kraje čebel navozi v „ajdo“ brez mere in ozira. Vsak kočar sme panjev vzeti, kolikor jih hoče; vsak lastnik jih smé tudi pripeljati, kolikor hoče, če se le s kom za potrební prostor pogodí. Potem pa nastane o vsakem prenehu paše ropanje in klanje, da tudi domači posestniki skoraj čebel ne morejo imeti, ker jim ptuje ropnice vse pokončajo.

Potovalno čebelarstvo nikomur ne škoduje, pomaga pa mnogim, posameznim in čebelarstvu sploh; ali vendar vsaka stvar mora imeti svojjo mero, tedaj tudi število panjev v enem kraju, zlasti v kakem bolj zaprtem, od drugih odločenem kraju.

Pri nas pa ravná vsak, kakor kdo hoče, ter ne pomagajo nobeni ugovori nič, naj tudi kak sitnež nalašč nagaja. Po tem takem ni čuda, če si marsikdo misli: Čemu bi se neki trudil, ker mi konečno družega ne ostane, kakor jeza in škoda! Enako se lahko zgodí dovaževalcu, ki potem tudi enako misli ter domá ostane in poslednjič trpí le dobra reč.

Naj bi se vendar že enkrat kaj dostojnega o tej reči določilo, da bi ne bilo vse negotovo ter ne delal vsak svojeglavno na škodo posameznim in deželi! Se vé da, s tako postavo, kakor je na Goriškem, bi nam ne bilo nič pomaganega. Če sme vsaka soseska, ali tudi vsak posestnik, če le en panj ima, dovaževanje ptujih panjev zabraniti, je potovalno čebelarstvo tako ali še bolj vničeno, kakor pri nas. Razložek je le ta, da tam smejo po postavi svojeglavni biti domačini, pri nas pa brez postave dovaževalci; čebelarstvo pa škodo trpí ter pojemlje tú in tam.

4. Ne naj manjši vzrok pojemanja čebelarstva je dandanašnje hrepenenje po sladnosti in bogastvu. Vse hoče le vživati in naglo obogateti in kar koli tega ne ponuja, je vse nič vredno.

Nekdaj so imeli pošteni posestniki čebelarstvo za oddih in veselje. Bili so domoljubni in z malim zadovoljni. Skrbeti in delati za ljubo družinico ter se pri čebelnjaku malo oddihniti in s sosedi kaj pogovoriti, jim je bilo vse in naj ljubše razveseljevanje. Zdaj se išče vse drugo razveseljevanje, pa tudi vse drugej, kakor pri čebelnjaku. Zato ga pa tudi ni za čebelarstvo niti časa, niti veselja. Komur dom ne zadostuje, tega tudi čebelnjak ne veselí.

Enako je z drugo strastjo, željo po dobičku, po bogastvu. Zlato tele je bilo posvetnim ljudem vselej dragoceno, pa menda vendar ne kmalo v tako nebrojnim številu, kakor dandanašnji. Pri čebelarstvu pa, kakor tudi je dobiček gotov in sladek, vendar bogastva si ne bo kmalo kdo pridobil. Zato se navadno primeri, da taki, ki so po kaki dobri letini z veliko gorečnostjo, znabiti tudi z velikimi stroški čebelarstvo začeli ter si zlate hribe in doline obetali, se po srednji, ali slabi letini naglo ohladijo ter povsod javkajo: „S čebelarstvom ni nič“, „muha ne da hruha“ i. t. d. in še druge po moči od čebelarstva odvráčujejo, kar se jim toliko bolj sponaša, ker svet dandanašnje le velikega, naglega dobička išče.

Resnica je, da se nikoli brez dobička ne čebelari, če se umno čebelari. Za dobiček pa ne štejemo samó tvarino in denar, ki nam ga pridelek vrže, ki zna biti po okoljščinah večí ali manjši, redko kdaj pa bogat; ampak za dobiček si štejemo tudi to, kar si gospodar prihrani, če je lepo domá pri svoji družini in svojih čebelah, namesti da bi vasa-oval ali celó po krémah zapraviljal. In ta dobiček je vselej gotov ter tudi večí kakor prvi. Nrnavnega dobička umnega čebelarstva ne smemo pozabiti, ki je enako tudi vselej gotov in v tem pomenu še večí, kakor prva obá. In dobiček oplodovanja sadnega drevja in drugih rastlin, kdo ga zamore umeti? Daljna razprava tú ni mogoča; bilo je že tudi mnogokrat o tem govorjenje.

Za sklep ne moremo drugače, kakor umno čebelarstvo vsem, zlasti pa malim posestnikom, priporočevati. Res, tudi pri nas je če dalje manj čebelne paše, vendar je pa imamo po Kranjskem, sploh po vsem Slovenskem, še zmirom toliko, da gotovo tri četrt cvetnih sladčič zastonj narava ponuja, ker nima jih kdo nabirati. Mnogo slabejše je pa drugod, vnema za blago čebelarstvo pa pri vsem tem večá, kakor pri nas. Prganjajmo le nesrečno nevednost ter si prizadevajmo za potrebne vede in znanje; uma za to nam je Bog dovolj podaril. Ovir brez postavnosti zna že tudi nehati, saj sčasoma vsaka svar na vrsto pride. Toliko bolj si pa prizadevajmo četrti ovir sladnost in lakomnost s tem zatirati, da postanemo po stari slovenski šegi domoljubni, trezni, z malim zadovoljni — umni čebelarji.

Dopisi.

Lembah dné 12. avgusta tek. l. Ne zamerite, da Vam toliko časa nisem nič pisal; ali zadrževalo me je premnogo opravil; nekoliko, kaj pa, je bila kriva tudi moja pozabljivost. Tedaj nekoliko poročila zdaj, nekoliko znabiti še pozneje, po ajdovi paši.

Pomilujem Vas, da s „Slov. čebelo“ imate toliko truda in povrh tega še zgubo. Kar mene zadeva, bi se tudi letos s samim „Navodom“ zadovoljil, da bi se tako kaj prihranilo.

Čebelarstvo se tukaj letos zeló slabo obnaša. Prezimile so čebele vkljub dolgi zimi, dobro; samo mesec maj in juni sta bila silno neprijetna, bilo je večidel mokro in mrzlo, in tako se čebele niso mogle rojiti; še lakoto so v tem času trpele. Prve roje smo dobili še le z začetkom julija. Imel sem 20 plemenjakov, pa si dobil samo 6 mladičev; drujeca ni noben dal. Sedaj ob kostanjevem in lipovem cvetu so se opomogle. Da bi le ob ajdovem cvetu vreme bilo povoljno, sicer bomo reveži, dasi ravno imamo na tisoče in tisoče živalic. Tukaj že 14 dni večidelj dežuje in sedaj je prav mrzlo; čebelice so tihe in pohlevne, na pašo

sicer letajo, pa so vse namrzene, da komaj tavajo. Tudi drugi čebelarji se tukaj pritožujejo, da rojev niso dobili.

Točo smo imeli na Jurjevo, ki pa ni prevelike škode naredila; pa vendar bo trgategv po vinogradih slaba, ker so trsi pozebli in tudi smod je grozdje pokončal. Ravno tako slišimo iz Slovenskih, Ljutomerskih in Haložkih gor. Od drugih krajev pa se sliši od hude toče in povodenj, ki je vse pridelke pokončala. Bog se nas usmili!

Naznanilo:

Visoko c. kr. ministerstvo kmetijstva je z odlokom 7. avgusta tek. leta za udeleževanje 25. občnega zbora avstrijsko-nemških čebelarjev v Kolinu na toplo priporočevanje slavnega odbora c. kr. kmet. družbe našemu društvu dovolilo 100 gl.d. potnine. Hvala!

Letno plačo za leto 1880

so plačali sledeči častiti in spoštovani udje čebelarskega društva:

	Gosp.	Černota Miha, kmetovalec v Dulah	1 gl.d.
		Keržič Anton, profesor v Karlovcu	2 "
Preč.	"	Hofsteter Janez, dekan v Postojni	2 "
Čast.	"	Jarc Jernej, župnik v Dolu	2 "
	"	Kapus Janez, župnik v Kropi	1 "
	"	Kerčon Jožef, župnik v Predasli	2 "
	"	Lipič Janez, mlinar v Dulah	1 "
	"	Rebernik Anton, tergovec na Merni	2 "
	"	Ribnikar Primož, župnik v Zatični	2 "
	"	Sajovec Janez, kmetovalec v Stari vasi	1 "
	"	Schrey Rihard, poštni vradnik v Lescah	2 "

Tudi vse druge gospode, ki letnine še niso poslali, lepo prosimo, da nam blagovolijo jo pred ko mogoče poslati, da ne bomo lista in „Navoda“ zastonj pošiljali, kar bi nam bilo v veliko škodo.

Listnica opravištva.

Č. g. J. B., župn. v K. Ne zamerite; zgodilo se je po zmoti, katero s tem popravimo.

Č. g. L. S., kapl. v L. Vaša želja je bila tudi naša želja in žal nam je, da se ni spolnila. Al glejte razloge: Znano je, kako se po Slovenskem knjig vsakega zapopadka (razun molitvenikov) malo spečá, naj bodo še tako po ceni; vabilo na naročbo „Navoda“ pred dvema leti je privabilo nekako 30—40 naročnikov; rezbarji so neznansko dragi, kako potem sto in še več podob naročevati?

Zraven priračunite, dosedanje stroške, ki so pisatelja kot predstojnika čebel. društva zadeli, ki mu ne bodo nikoli povrnjeni, mnogo truda in dela, preden je le ena pola natisnjena in že tako gotova zguba pri knjigi, kako potem še drage podobe? Prijatelj, kar ne gré, ravno ne gré — mnogokrat se tudi prisiliti ne dá.

G. Jurij Jonke je gotovo tudi nekaj koristil, čeravno je svojo knjigo brez podob izdal. Kar še ni, zna o ugodnejšem času biti.